

читача. Це справжній приклад для прийдешніх поколінь, приклад вірного служіння своїй Батьківщині.

У літературі кожного народу є поети, імена яких оповиті невмирущою любов'ю і славою. Таким поетом для нас, українців, був і залишається Тарас Григорович Шевченко.

Дійсно, творчість Шевченка — найвище досягнення нової української літератури. Його прекрасні твори набули великого світового значення. А теми для них він брав із життя народу. Читаєш твори Тараса Григоровича, й ніби сама Україна постає перед очима. То вона « безталанна вдова », то « оновлена земля », де « врага не буде, супостата ». Та якою б не поставала Україна зі сторінок Шевченкових творів, завжди вона — найулюбленіша, і заради неї, заради її щастя поет готовий принести в жертву себе і своє життя.

Тарас Шевченко був справжнім патріотом України. Твори його були присвячені землякам, боротьбі за їх визволення й щастя. Життєвий і творчий шлях славетного поета — яскравий приклад нерозривної єдності Батьківщини і її дітей.

Значення творчості Шевченка в історії української літератури — величезне. Він став учителем цілої плеяди видатних українських поетів і письменників.

Постать Тараса Шевченка — це постать народного співця, пророка. Тож нехай його твори-думи завжди будуть з нами, як пісня, як мова, як Батьківщина.

ПОЛІТИЧНІ ІДЕЇ В ТВОРЧОСТІ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

Лагоша К.С., студ. II курсу ФМТЗ ХНАДУ

Науковий керівник – Сук О.Є., старший викладач кафедри філософії і політології

На межі XVIII-XIX століть українська політична думка набуває просвітницького характеру, що базується на теорії суспільного договору, рівності, справедливості і свободи всіх людей. Саме в результаті відсутності української автономії ці ідеї набули національної орієнтації. Поширення національних ідей серед населення в ситуації, що склалася, було можливе саме через творчість, у якій кожен патріот-українець міг знайти щось близьке до свого серця.

Велику роль у формуванні громадської думки відіграла творчість Т.Г. Шевченка, у якій повною мірою виразилося глибоке несприйняття та засудження поетом самодержавства.

Шевченко гостро ставить питання самоусвідомлення українців як нації і стверджує, що його народ має право на самовизначення та власну державу. Найвідчутніше сутність цієї проблеми виявляється в Україні, яка в той період історії перебувала під владою Російської імперії, адже саме тут відчувалося засилля абсолютизму та русифікація українського народу.

Велику увагу Шевченко приділяє умовам забезпечення прав і свобод

людини. Він пропонує наділити селян землею, звільнивши їх від кріпосництва, виступає за рівність прав і свободу людини, справедливість, створення та підтримання самоврядування, можливість народного керування державою на основі суспільної власності: «кораблі і плуги, всі багатства землі» належать не «царям –божествам», а трудящим», – наголошує Шевченко.

Найважливішою складовою справді людського суспільства поет вважає наявність «праведного закону», що не суперечив би поняттям «право», «істина», «справедливість» [1, с. 321].

Яскравим проявом служіння національній ідеї є участь поета в Кирило-Мефодіївському товаристві. Це була перша українська політична організація, яка мала досить виражену визвольницьку програму. У товаристві Т.Г. Шевченко був на боці революційно-демократичного напрямку та виступав за ідею національної революції, яка приведе до встановлення демократичної республіки.

Шевченко став своєрідним духовним провідником, виразником усіх основних національних прагнень. Одним із творів поета, що підкреслює його історичний універсалізм є поема “І мертвим і живим, і ненарожденним землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє”. У цьому творі звучить ідея самобутності України, її самодостатності й спроможності побудувати власну самостійну незалежну державу. І саме поняття “В своїй хаті своя правда, і сила, і воля” слід сприймати як пророче розуміння Шевченком української національної ідеї.

Проблема політичного ідеалу Т. Шевченка залишається актуальною і для сучасної науки. Кращому її розумінню сприяє з’ясування способів досягнення бажаного соціально-політичного майбутнього України.

Література

1. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право / О.М. Мироненко, В.П. Горбатенко. — К.: Академія, 2010. —С. 321.
2. Морозов В.В. Історія української суспільно-політичної думки / В.В. Морозов. — К.: КНЕУ, 2006. —С. 88.

РОСЛИНИ У ТВОРЧОСТІ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

**Лисенко Є.О., студ. II курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства
Науковий керівник – Тихоненко О.В., канд. філол. наук, доцент
кафедри укр. та рос. мов**

Шевченківська творча спадщина яскраво висвітлює любов поета до природи, його багаті змістом метафоричні ототожнення людини з рослинами. Вірші Т. Шевченка символізують людську красу, мужність, сум, радість, з іншого боку – підступну долю, зраду, байдужість. Учені підраховали, що у творах Тараса Шевченка згадується понад 80 різних рослин, що належать переважно українській флорі – це верби, дуби, клени, тополі, ковила, ряст, очерет та багато-багато інших. Улюбленим деревом Шевченка була верба (зокрема верба вавилонська). Таку частотність спостерігаємо у творах митця понад 40 разів. Загалом не можна уявити світ Шевченка без тополі, дуба,